

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

EN BARCELONA:

Per 3 mesos.	4 rs.
Per 6 id.	7 id.
Per un any.	12 id.

ADMINISTRACIÓ.

Llibreria de E. Puig, Plaça Nova número 5.

Las suscripcions començaran lo dia primer de cada mes, y no serà cap à fora que no s' hagi rebu lo seu import ab llibrancies ó sellos de correu.

La correspondencia al Director de L' Asz, Hospital, núm. 96.

2 quartos lo número.

SURTIRÀ UN COP CADA SEMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA:

Per 3 mesos.	6 rs.
Per 6 id.	11 id.
Per un any.	20 id.

ADMINISTRACIÓ.

Llibreria de E. Puig, Plaça Nova número 5.

Se insertarán las composiciones que remetan los suscriptores, subjectándose al examen de la Redacció y quedando los originales en poder d'aquesta, encara que no s' inserten.

2 quartos lo número.

L'ASTÈ

PERIÒDICH AGRE-DOLS AB RIBETS DE LITERARI.

QUADROS AL PASTEL.

(EFFECTES DE NIT.)

En lo corral de una casa de pagés.

Prop l' aixoll ronca un tocino com un desesperat.

Una miquela mes lluny, y ja sota l' cobert que fa un terradet que hi ha á la casa, una barra serveix de llit á mitja dotzena de gallinas que dorman lo candorós somni del desenfeynat.

Un soberbi gall de plomas dauradas pesa figas al cap de la barra, esperant lo primer raig del sol per sortir á lluir lo seu garbo, y á fer cada erit que enamori á las gallinas de tot l' entorn.

Arreus de pagés, un parell d' espardenyas vellas penjadas á un clau y algun cabás cansat de servir que hi ha per llá terra, venen á completar la decoració.

Un jove de uns vint y dos anys travessa l' corral ab un sach de palla á l' esquena y un fanal á la mà. Està fresh com l' aire que n' entra al fanal per un vidre trencat, es guapatás y ben plantat, en una paraula: podia anar á la Exposició de París com á mostra de la sua classe.

Al mateix temps una pageseta ab uns ulls que despedeixen llampechs y ab mes sal que una bota de tunyina, baixa l' escala que conduceix al corral.

—Ahont vá l' meu saleru?

—A veuret, bé de Deu.

—Que ja dorman los amos?

—Solsament nosaltres dos vetllem en tota la casa.

—Que t' estimo, Marieta!

—Ay, no me 'n parlis, Toni, cada dia faig pensament de no baixar, pero quand s' acosta l' hora no puch mes, no 'm sé decidir á anar-

men al llit sense venir á dirte adeu... t' estimo tant!

—Jo ho sé, Marieta, cada dia que tardo á tenir arreplegadas cinquanta lliures per poguer arrendar lo tros del Boscás, me sembla un any.

—¡Que felissos hem de ser quant serém casats!

—Ay sí! sols de pensarhi 'm vé un singlot...

Es un carrer dels molts que encara hi ha foscos en Barcelona. Una térbola llum vé á dir al que per allí passa, que 'ls fanals de gas podrian prestar utilitat si fessin mes bona cara.

Un jove que s' entreté fumant un cigarro, mirant quina hora es molt sovint y mocantse cada vegada que passa un coneigut, se passeja de llarch á llarch del carrer, arreconat per sota 'ls balcons, com si plougués y tingüés por de mullarse.

Al cap de mitja hora apareix una sombra, la sombra 's destaca y ja es un bullo, lo bullo s' aproxima y 's veu qu' es una dona.

—Has tardat molt, Flavia...

—Hi tingut d' acabar una cotilla per una senyora que demá 's casa y...

—May te faltan escusas; ija t' dich jo que tens una palica!

—Sempre 'm renyas! Si sabessis lo mal que 'm fan al cor aqueixas paraulas, no las dirias. ¡Jo que no voldria sentir de ta boca sino paraulas dolsas!...

—Vaya bueno, ja la tenim enfadada; ¿no coñexes que t' ho dich per bromia? ¡Oh!... y tot just ara que t' estimo mes que may; ara que s' acostan 'ls balls de máscara; ara que abnudraran las ocasions... per Deu, Elvira, no siguis

tant forta de geni... recordat d' aquelles americanas tan resaladas y pensa ab aquell...

—¡Ay, Leon, no m' ho recordis! quant hi penso, la saliva 'm creix á la boca...

Es una saleta de rebrer de una casa acomodada.

Un moblatge de caoba treballat ab sensillesa y gust adorna l' aposento.

Un quinqué de petróleo ab pampol vert collocat sobre un tocador ab pedra marbre, ilumina 'l quadro.

Assenials á un sofá frente del tocador, una deliciosa parella conta las satisfaccions per minuts, y una miquela mes apartada hi ha una senyora d' uns cinquanta sinh anys ab una mitja á la mà, que conta las passadas per bacaynas.

—¡Qué ets hermosa, Tereseta! cada dia t' estimo mes. Si jo 'm considerés capás de ferte felis avuy, no esperaría demá. Ja tinch desitjos de poguer dir per tot que ets meva, únicament meva...

—Per ventura no ho ets ara com ho serás llavoras?

—Es veritat, Tereseta; es tanta la felicitat de que goso s'abentho, que 'm sembla impossible puga cabrer en mon cor y no... no hi cap; per això desitjo poguerho dir...

—No es menos viu lo foch de la meua passió; pero 'm aconsolo sabent que m' estimas, y ab l' esperansa de que ha de arribar lo dia de la nostra completa felicitat.

—¡Que bé ho dius aixó, Tereseta! No sé com puech aguantarme sens donarte una abrasada. ¡Si ta mare no ho hagués de veurer!...

—¡A... a... ay! —Fá la senyora vella, obriat

la boca, sembla que 'l quinqué s' ha encés una mica massa...

Es lo saló de descans del Liceo en un dia de ball de màscaras.

No considerém del cas descriurer aquell lloch, perque creyem que pochs serán los nos tres lectors que no 'n pugan donar tanta rahó com nosaltres. Per molts haurá sigut lo camp de batalla que 'ls recordarà una glòriosa conquesta; per molts altres haurá sigut lo camí per ahont anaba sa butxaca *macilenta* al sacrifici; per alguns haurá sigut també lo lloch abont han anat á distraures del despit que 'ls havia ocasionat la *caiguda d' una caretta*...

En una de les *otomanas* de dit saló, seu una parella disfressada. Lo calor ab que sostenen la conversació y la proximitat de sos còssos, indican que la cosa es interessant. Escoltemlos, donchs.

—¿Qué has fet, Lola? Tu que eras digna de tanta sort, tu que mereixias un príncep, un...

—Calla per Deu, Arturo! No 'm desvaneixis la dicha que 'm proporciona ta companyía ab un recort que 'm traspassa l' ànima. ¡Soch tan felís teninte al costat!

—Jo també, Lola, jo també; pero aquesta es una felicitat passatgera, una felicitat que sols durarà lo que duri'l Carnaval... y després ¿qué farem? ¿qué serà de nosaltres?

—Calla... calla... ¿veus Arturo? Aquella màscara que tota la nit que 'ns segueix... mira ara vé cap aquí.

—¿Quí vols dir, aquell que vá disfressat ab un cap de ciervo?

—Ell mateix, Arturo, ell mateix... mira com s' acosta.

—Mascareta... diu lo personatje en questió ab veu malament fingida.

—Oh!

—Ah!

—M' han conegut! ¡Ah, ja no puch duptarhol... ara comprench la rissa del drapaire, quand li he dit que volia llogar un cap de ciervo...

ENRICH.

LA CAPTIVA DEL REY MORO.

Dins sa cambra lo rey moro
Ab una esclava s' està;
Captiva mes encisera
Lo rey no tingué jamay.

Cristiana n' era l' esclava.
Y plora que plorarás.
Pus molt sofreix vivint presa
en terra de mahometans.

Per ella cada jornada
N' es molt llarga de passar,
Que 'l dolor y l' anyoransa
Lo seu cor li van baixant.

¡Quants ne surten de sa boca!
¡Ay Deu! de sospirs amarcs!
¡Com ne pert la seu cara!
Aquell color pur, rosa!...

Lo rey moro se l' estima
Ab flama d' amor molt gran;
Mes embrutida ab desitjs
Deshonestos y vilans.

En vá ab sas paraulas dolsas
Vol á la nina encisar
Y seduirla y apartarla
Del misteris dels cristians.

—»Captiva, captiva meua,
Mes que á tot lo mon jo t' am';
Si tu estimar me volguesses,
Ditxós fóra sens pausar.

Si un moment de mi t' apartas,
L' anyorano al punt me mat'...
Jo no goso, jo no goso
Sinó al tenirte al devant.

Si tu vols ésser ma esposa,
Ma ventura llançaràs...
Captiva, dona m' la vida.
Pus sens tu la mort vindrà.»

Així parlaba 'l rey moro,
En la cambra del palau,
A la nina falaguera,
Que lo seu cor l' hi robà.

Y per cert que eixas paraulas
N' eran veras y lleials,
Pus que 'l cor se las hi deya
Al impuls de passió gran.

La nina ab veu tremolosa
Y abaixant son airós cap,
Així al tendre monarca
La resporta l' hi donà.

—»Jo, senyor, ne so cristiana
Y en Mahoma no crech pas....
Vos seguin la llei perversa
Que n' es l' abisme del mal.

Ab impúdicas delícies
Tots vosaltres vos fartan...
La sublime llei de Cristo
Als cors purs tan sols ampar'.

Oseguén, senyor, sens treva
Eix amor tan desditxat,
Que m' osé y m' abotxona
Y aviva mes mon pesar.

Deixaume anar á ma patria,
Deixaume véurer sos camps
Y respirar ab ventura
Lo dols ale de ma llar.

¡Jo m' anyoro, jo m' anxoro
En la terra dels estranyys....
Si vostre amar no te límits,
Mas desventuras calmán.»

—N' ets cruel... So com dech es ser...
La virtut, la veritat
M' impulsan lo cor.. sempre elles
Mos llavis desjuniarán.

No seré jamay perjura
A la religió en que he nat...
Ella m' umpla d' esperansas,
Ella dels perills me salv'.

Si voléu que jo os estime,
Si ab mi vos volén casar:
Renegaume, de Mahoma
Y cristia sianne avans.

Deixaum, rey, de encenegarvos
En los plahers terrenals..
Son lots sum, son ilusoris
Y 'l eor no complauhen may.

Buscán, senyor, altres ditxas
De la conciència en la pau....
Beveu sens treva en la copa
De la santa veritat.

Las glòrias del mon son cendra...

Altras glòrias hi ha mes grans...
Esperau d' un' altra vida
En los premis inmortals.

Los jorns, senyor, volant passan...
Volant ne fugen los anys...
Y la freda mort arriba
Y després... Deu sols ho sab.»

—«No segueixes, no segueixes,
Que 'm sento 'l cor arrobat
Al influix de tas paraulas
Que son sens dupte d' un sant.

En eix Deu que tan ensalsas,
Com tú, jo hi crech y molt l' am'...
Si cego estigui fins ara,
Ja veig qui es lo Sol CLAR.

Benhajas, nina, benhajas...
¡Que n' abrigas de bondat!
Pus que á un nàmfret que 's perdia
N' ha guiat la teua ma.»

MARTINET.

ESCANAS FAMILIARS.

Un jove y una noya estant passejantse per la rambla... ó per qualsevol lloch. Derrera dels enamorats hi va la mare d' ella tota sola com deixada de la ma de Deu.

Lo jove.—Cregas, amada meva, que t' estimo fins...

La noya.—Fins ahont?

Lo jove.—Fins al cel. Oh si; i y tu m' ho preguntes? Acas los remors de l' aura y 'ls cants dels auells y los murmuris de las fontslas armonias que poblan los aires, no 't dihu: Artur t' estima, Artur t' estima! y després l' eco del himne sant de la naturalesa quant ve 'l dia no repeleix sospirs que surten del meu cor y...?

La noya.—No parlis mes perquè 'm sembla que 'm quedaria estasiada de goig y.... ¿sabs qu' ets tot un poeta?

Lo jove.—Massa que ho sabia; pero poeta inspirat per ton sol amor; de manera que quant aqueix acabi, deixaré d' ésser poeta.

La noya.—No, no acabarà may; l' ho juro en nom de lo mes sagrat, en nom de la glòria que t' espera; mon amor sera etern com aqueix mar que murmura allà prop, com aqueix sol que 'ns banya en torrents de ditxa.

La mare.—Noys, no s' adelantéu tant.

La noya.—(sens haverla sentit) Si, si Artur; mon únic pensament ebs tu, tu ma única esperança, tu mon únic goig.

La jove.—Jo... ¿que vos que 'l diga mes? so ton esclau.

La noya.—No; axó may; jo tan sols so l' esclava de ton amor.

Lo jove.—No dona, no.

La noya.—Ho vull esser. Tu l' amo; jo l' esclava.

Lo jove.—Al contrari. Tu la mestressa, jo l' esclau.

La noya.—Que no.

La jove.—Que si.

La noya.—Que no.

La jove.—Que si.

La noya.—Donchs siguem' ho tots dos; l' un esclau de l' altre.

Lo jove.—¡Quina idea!

La mare.—Noys, que no 'm havéu sentit; vos he dit que no s' allunyéssiu tant de mi. (Y mentrestant s' ha posat á correr fins al costat de la seva filla)

La noya.—Ah es vosé?

La jove.—(Aqueixa dona sempre 'ns trenca la rendalla.)

(No continuem aqueixa escena perquè foradintesmissible, y á més nos sembla que ja 'n tenen prou nosaltres lectors per saber que 'ls dos jovens estaven bojos d' amor).

DESORES D' ALGUN TEMPS.

(La escena te lloch en una sala particular)

La noya.—Hi ha cinc mesos que nos havém casat en tu ob servó una gran mudanza, Artur.

La jove.—Observahí la que vulgas, pero somnis.

La noya.—¿Axó t' atreveixes á dir? ¿Perqué retiras tan tar? ¿Ahont son los juraments? Que sempre estarias devant meu, que estarias subjeste al meu domini, que una mirada meva te faria tòrser la voluntat...

Lo jove.—Mira, si vols tot axó, busca 't esclaus.

La noya.—Tu vas dir que foires lo meu.

Lo jove.—Que no. (Efecte de l' escena anterior en sentit invers)

La noya.—Que si.

Lo jove.—Que no.

La noya.—Que si.

La jove.—Jo no so esclau de ningú.

La noya.—¡Ay! qu' els fals, qu' els perjur! ¿Ahont es la poesia d' avans?

Lo jove.—Lo que has de fer es mirar tota la meva roba y veuras qu' hi faltan botons y qu' està

plena de forats... si jo no t' ho digues no hi ha gue- ras pensat.

La noya.—Si jd' axó parlavam! ¡quinas sortidas!

Lo jove.—D' axó parlo jo.

La noya.—No vols que 'l renyi t' escapas... pero jo ho sé tot y t' ho canlaré net.

Sé que te 'n vas als ballis, sé que festejas y que ballas, se que fins la criada del primer pis t' inspira amor... ¡ay desditxada! ¡ay trista! sortiu plors meus, sortiu..., ah ah ah! (Y cau desmayada ó al menys ho sembla.)

Lo jove.—Caram de dona... eh vaja no sera res qu' que faré sol? cridaré...

(Mentrestant la mare de la noya entra)

La mare.—¿Qué veig? La meva filla desmayada! Home cruel! y tu ets son espós? Duas vegadas que he vingut t' he trobada axis... ¡oh! hi hauré de posar romeys.

Lo jove.—Pero dona...

La noya.—No hi ha dona que talgui; fora disculpas, perqué no 'l valdrian pera res.

Quins disgustos t' hi deus donar!

Lo jove.—Axó es insoportable.

La noya.—Fals, perjur! y axó es complir ab ton deber?

Lo jove.—Es á dir que sempre he d' ésser la víctima?

La mare.—La víctima es la meva filla.

(Lo pobre xicot está tremolant de rabbia y al final veient que no 'n pot tráurer res, se 'n va.)

La noya.—(Incorporantse) ¡Ja es forat!

La mare.—Se n' ha anat desesperat... me sembla que al últim lograrán dominarlo.

DESPRES DE UNS QUANTS DIAS. CÒP FINAL.

Es de nit. La escena passa en lo glassis de la Ciutadella.

Lo jove.—Avuy deixo de patir.

Un amich. Ahont vas ab aqueix fret y tan desresa que no veus à ningú.

La noya.—Vaig à tirarme un cop de pistola.

(Y en eixa mateixa hora fa un any que 'ls dos enamorats se passejavan per la Rambla.)

REVISTA.

En la nit del diumenge últim, L' Ebrea fou l' obra destinada als honors de la representació. L' ópera d' Halewi pertany al gènero de Meyerbeer, y per lo tant, lo que en ella s' hi nota es un aparato magnificie y una orquestació complicadíssima, que a vegades no deix que se sentin les vens dels cantants. Pero, francament, a nosaltres mes nos agrada la dolsa música de 'n Bellini, que la estranya de 'n Meyerbeer. Podrà aqueixa tenir mes mèrits, esser

alta torratxa lo pendó de las cuatro barra: vermelles.

— »Tot está perdut! (esclamat la reyna ab congoixa) ¡Tol esta perdut! ¡Ja no 'm resta ni la mes petita esperansa! ¡Y hauré de ésser esclava dels infidels! ¡Ah! no, no... es massa mon ardiment y mon amor á la nostra religió pera entregarme als desitxos dels vencedors. La mort, la consoladora mort done 'l terme á la malanada existència de la reyna de Ciurana.» Y axó díhen, se deslliga 'l turbant y ab ell lapà los ulls de son cavall, que corria encara tot briòs y fumant sens desmentir sa arabesca rassa.

Sara sicà los punxaguts esperons en lo ventre del poltro y 'l dirigi á la part esquerra de Ciurana honi hi há un abisme de rocas.

Al anar á cairer la reyna fixá los ulls en son amant castell per darrera vegada y rodaren per sas galtas dues grossas perlas. Després desparegué Sara ab son cavall per lo terrible precipici.

Entretant los nostres s' emportavan la glòria del venciment, y senyor se feya del reyalme de Ciurana lo comte de Barcelona, en Ramon Berenguer quart, que ab satisfacció se passejava ab Beltran de Castellet per la cambra que poch avans havia servit pera Sara.

Quant al comte li portaren la nova de la horrible mort de la reyna, un núvol de tristesa passá per sos ulls y ab amargura esclamat: — »!Pobre Sara! ¡Pobre Sara! Jo pensava portarla al port de salvació rentantla ab la pura agua del baptisme... mes Deu no ho ha volgut axis... Respectém sos insondables y grans misteris.

Cert es que la mort de Sara minvá 'l plaher de la victoria que umplia lo cor del comte, y per mes que eix feu anar á regoneixer la muntanya, se trobá tan sols lo cadàver fret y destrossat de la reyna en lo fons del precipici.

Encara avuy dia demunt d' una roca s' hi veu la marca de la ferradura del cavall de Sara. Encara avuy dia s' anomena: *lo salt de la reyna mora*: l' abisme del qual se despunya.

Las arruinades parets del castell de Ciurana y la ferradura del cavall, son testimonis vers de la victoria que aleçanaren las armas catalanas, victoria que hoara molt á nostra patria y particularment lo regnat del comte de Barcelona y rey de Aragó en Ramon Berenguer IV lo sant.

mes admirable que aquella, però de segur que à ningú conmourà tant delitosament. Lo que voldriam es, que en Meyerber y la seba colla, se posessin en una decoració homit com en Rossini, Bellini y Donizetti y altres, y que d' eixa manera lluhisint; pús no sabém en endrer perquè sempre hi ha de haver en les óperas dels primers, ó incendis, ó feras; ó boscos d'Africa, ó barcos y venenos, y altres coses per l'estil.

Y ara que ve de tom, diré que ja arribat à costum, à regla quasi axó de fer que hi hagi ball en totes las óperas. Existeix cosa mes ridícula que 'l ball de la excena? no, perquè no hi ha dupte que es un sarcasme presentar com artistas als bailarins, que tothom sab que 'l talent y 'l geni no estan en las camas, ni cousteixen en salts y piruetas.

En quant à la execució de l'Ebreca, no se'n pot dir res de mal, al contrari, en ella se distingiren molt les señoras Rey Balla y Saint-Urbain, y los senyors Steger y Negre.

Lo que aconsellém al director de coros, es, que fassí que aqueixos tiugan la mimica més natural, pús representant com representan, mouhen los brasos y 'ls caps tots à una, de modo que mes semblan maniquis o soldats de plom, que homens.

La companyia dramàtica encara es bona. La señora Lossad es una actris com cal y no deixa enderrera al Sr. Aguirre que es tot un director y actor. Dels germans Garcia, no 'n parlém perquè massa sab lo que valen lo públic de Barcelona. Lo senyor Faubel, y 'l senyor Reig, la senyora Martin, y la senyorela Pi, completan dignament la companyia.

Lo dilluns passat nos donaren per funció, la bonica comedia de don Ramon Navarrete »Mujer gazmoña y Marido infiel». Quedarem molt complaus de la representació y ab ganas de tornaria a véurer.

En lo Principal s'han estrenat dos funcions mes l'una «La Jota Aragonesa» de Hurtado y Arce, l'altra «Hoy» de Marco; de la primera no'n diré res perque no la poguerem venir, y en quant à la segona, estem convencuts de que 's comedia bona y que haguera obtingut molts aplausos à esser representada per una altra companyia. Las damas, com sempre, molt bé; los homens, com sempre molt mal. Lo senyor Cepillo ja declama una mica be, pero sembla un àuima freda y per lo tant li aconsellém que modifiqui la part mimica y que estudii la escena. Si ho fa aixis pot tenir esperansas, si no 'ns escolta may arrancará cap aplauso.

BRAMS.

Se presentá un infelis qu' es volia casar al pare de la seu estimada, y ab la emoció qu' es de presumir, li demaná la mà de la seu filla.

—¿Y perque 's vol casar vosí? li digué 'l pare?

—Home, me vull casar perquè... perquè un home 'n arrivant à certa edad no está bé sino casat.

—Ja te rahó, ja... pero miri jo li daré à la meua filla ab una sola condició

—Digui.

—Que junt ab la meua filla s'ha d' emportar també à la meua espesa.

—Sabs que D. Ramon se 'n vá à Roma?

—No potser perquè...

—Perqué?

—Perqué ja sabs tú que no més qui té llengua à Roma vá, y D. Ramon no hi pot anar perque no té llengua, pús que se li vá emportar una bala.

—Seguirá, li dich que seguirá, deya l' altre dia

un municipal à un pillet que per distracció se 'n volta emportar la roba de un terrat.

—No seguiré, li contestaba lo pillet.

—Donchs seguirá encara que 'l bagi de lligar.

—Donchs no seguiré encara que 'm lligui. Vosté será 'l que seguirá!

—¿Com s' entén aixó, desvergonyit?

—¿Com...? perquè tant si 'm lliga com si no m' lliga, vosté perquè no m' escapi me farà anar al devant, y anant al devant, no seré jo que 'l segueixi sino vosté à mí.

Per causas enterament agenes à nostra voluntat, no publiquem en lo present número, com havíam promés, l'últim dels articles de las impressions de viatje que ab lo titol de *Desde Barcelona fins allà wateix* publica lo Ricardet.

Se publicarà la setmana entrant.

Habem rebut y llegit ab molt gust l'obrella que ha escrit D. Eusebi Blasco y publica D. Ignace Lopez, titulada »Del amor y otros escuces.«

Ja sabiam que 'l senyor Blasco era molt trempal; pero 'n hem quedat molt mes convencuts encara, després d' haber llegit la major part de las composicions que componen dita obrela. Deu li danga humor per escriure moltes altres, y al editor forsa vida per poguerhi guanyar quarlos.

La societat dramática »Quevedo« s'inaugurá lo dijous passat en lo teatro del Olimpo. Si continua seu favorescuda com aquell dia per tant numerosa y esquillida concurrencia, promet la societat »Quevedo« se posará al nivell de las millors d'aquesta capital.

Llāstima que alguna part de la companyia 'ls flaqueji y que 'ls assentos del públic signin tant durs...

CÒSSAS.

Havent llegit, ab tota la detenció qu' es requireixen, los articles que baix lo titol de »Cervantes su vida y sus obras« publica en *El Principado* lo senyor Carreras, y diemho ab franquesa, no comprendentlos pot ser, per massa estètichs, varem preguntar à un sabi l' altre dia.

—¿Com ho podré fer pera compéndrer lo que escriu lo eminentissim y estètich critich senyor Carreras?

—Estudiantli lo bolet, es dir preneut la mida...

—¿D' aquell gran bolet que porta?

—Si senyors.

—Y que 'n traure d' aixó?

—Si mida lo bolet veurá qu' es grós; si lo bolet es grós ho ha de ser lo seu cap, y vosté comprén que de un cap grós.

—No se 'n pot romprendre res.

—Aixó mateix.

Lo *Diari de Barcelona* se pinta sol per donar notícias. Sempre 'n dú de frescas, perque quand no 'n te d' adquiridas ni posa de la seu cultita. Nosaltres també en volem donar una.

En la vila de Sabadell espera tothom la inauguració de una societat dramática titulada *Erato*... pero es lo cas que encara han de naixer los que han de formarla.

Mare de Deu, *Senyor dels lentes*, quantas vegadas se deixa carregar de lloquets!

XARADA.

Per bona que dos hu sigui may surts ab ella al carrer, puig tot lo bé que està à casa fòra ximplet.

Segona y tercera es quadrúpedo si li carregas l' accent, y si acas no li carregas es un mitologich deu.

Tercera y prima es un vestit que s' usá molt altre temps; lo meu tot es una cosa que aquí 's vea cart y dolent.

ENDEVINALLA.

Me dihuen que corro molt y las camas ningú 'm ven, deixo endentràs al carril, al telégrafo y al veut. Sigui gran, sigui petit jo cabó per lo arreu, tothom disfruta de mi sense pagar cap diner; y encar' que no m' endevinis has de tenir per molt cert, qu' estich més aprop de tú que 'l mateix paper que veus.

GEROGLIFICH.

DL TIFUS
LO

Las sol-lucions al número següent.

SOL-LUCIONS ALS ENTRETENIMENTS DEL NÚMERO ANTERIOR.

Si vols ser, nena, tinguda per modesta y per honrada, has de viurer sent donzella com lo grà de la vellana.

Ta padrina 'l deya Rosa, Roseta ton estimat jo no sé lo que 't diria.... perqué, noya, s' ha fet tart.

ANUNCI.

En la impremta d' aquet periódich se fan impresions de tota classe, mes baratet que en qualsevol altre part. Qui no ho vulgi creure que ho prohi; ja veurá com li quedarán ganas de tornar-hi.

E. R.—ANTON VENTURA.

Imp. de L'ASE, à càrrec de J. Martínez
carre de Robador, núm. 29 baixos.

Barcelona.—1867.